

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

4. BŘEZNA 2018

Z obsahu:

**Bohoslužba slova –
vyznání víry a přímlyvy**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 14. února 2018
- strana 2 -

**Blahoslavený
Josef Eulalio Valdés**
Libor Rösner
- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (17)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 5 -

O svátostech (5)
Svátost pokání –
svatá zpověď
- strana 6 -

**Konec iluzí
o Evropské unii**
- strana 8 -

**Co děláte s darem
svobody?**
Marie Vérenne
- strana 10 -

**Církev uznala sedmdesátý
zázrak v Lurdech**
- strana 11 -

**Vysvětlování
je úkolem rodičů**
Možná pomoc v boji
proti všudypřítomné
pornografii
- strana 12 -

Bohoslužba slova – vyznání víry a přímluvy (Jan 15,7-8)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 14. února 2018, náměstí Sv. Petra v Římě

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Budeme pokračovat v katechezi o mši. Naslouchání biblickým čtením, které se prodlužuje v homilii, reaguje na právo Božího lidu „v hojnosti dostávat z duchovního pokladu Božího slova“ (*Úvod k mešním lekcionáři*, 45). Každý z nás, když jde na mši, má právo hojně obdržet dobře přečtené a dobře pronášené Boží slovo, které je pak správně vyloženo v kázání. Je to právo! Pokud se Boží slovo dobře nepřečte a jáhen, kněz či biskup o něm zaníceně nekáže, nedodrží se právo věřících. Máme právo naslouchat Božimu slovu. Pán

mluví pro všechny, pastýře i věřící. Klepe na srdce lidí, kteří se účastní mše svaté a kteří jsou různého stavu, věku a životní situace. Pán svým slovem utěšuje, povolává, podněcuje zárodky nového a smířeného života. Jeho slovo klepe na srdce a mění je.

Chvilka ticha po kázání proto duši dovoluje, aby se v ní usadila přijatá setba a zrodilo se předsevzetí svolit k tomu, co Duch každému člověku vnukl. Ticho po kázání. Krásné ticho, které zde má nastat a kde má každý myslet na to, co vyslechl.

Jak mše pokračuje po tomto tichu? Osobní odpověď víry se včleňuje do

vyznání víry celé církve, vyjádřeného v *Krédu*. Vyznání víry při mši svaté pronášíme všichni. Symbol víry, pronášený celým shromážděním, je společnou odpovědí na to, čemu se společně naslouchalo v Božím slovu (srov. *Katechismus katolické církve*, 185–197). Mezi nasloucháním a vírou existuje podstatná spojitost. Jsou propojeny. Víra se totiž nerodí z představivosti lidské mysli, nýbrž, jak připomíná sv. Pavel, „víra je z hlásání a hlásání se pak děje slovem o Kristu“ (Řím 10,17). Víra se proto sytí nasloucháním

Pokračování na str. 9

Můj Trojjediný Bože! Anebo snad: Můj bože!? Jaký je mezi tím rozdíl, poznáme na papíře snadno. Ale realita často bývá jiná: jako by nám někdo zaslepil duchovní zrak a nepozorujeme ve svém životě žádný rozdíl. A přece! Jak propastná hlubina se rozprostírá mezi Trojjediným Bohem a „bohem“, pod kterým si můžeme představit ledacos – vlastní ego, majetek, lidské uznání, svobodu myšlení neomezenou Ježíšovou naukou... Prožívaná doba postní nás mj. nabádá, abychom se na „své bohy“ opětovně zaměřili a definitivně je odstranili ze svého života. Ostatně, mělo by to být součástí každodenního zpytování svědomí...

Je nutné být v odstraňování svých bůžků a hříchů velmi důsledný. A je třeba vzbudit rovněž dokonalou lítost – lituji kvůli urážce Trojjediného Boha, jehož mám rád, ne ze strachu před trestem. Nejen o lítosti, ale podrobně o svátosti založené na lítosti a pokání píšeme také na stránkách tohoto čísla Světla. (str. 6–7) Tak získáme zpět ztracenou milost, oživíme svůj vztah s Bohem a vydáme se v jeho síle znovu na cestu spásy, která je jediným cílem našeho krátkého pobytu zde na zemi. Jak v jiné souvislosti (str. 12–13), ale naprosto výstižně říká Phil Pöschl: „Je nutné nechat se naplnit Pánem, který je autorem lásky.“ Ne jen

Editorial

té přirozené, nýbrž především oné dokonalé, nadpřirozené lásky.

Kdo z nás netouží po dokonalé lásce? Je to přirozená touha člověka, který dokonalou Lásku – Trojjediného Boha opustil v okamžiku prvního hříchu a s následky se potýká po celý pozemský život. Avšak touha po něčem dokonalém může člověka i přivést na scestí – odvrátit ho od Boha a nasměrovat na své vlastní ego. Svoboda, kterou nám Bůh dal, nese toto riziko a vítězství našeho ega není, žel, ničím jiným než vítězstvím satanovým. (str. 10–11)

S naší svobodou máme vůbec potíž... Jak často jsme možná i nešťastní, že ji máme: jsouce oslabeni následky hříchu, tíhneme k úlevám, k „dovolení si odbočit“ na zakázanou cestu, k „udělání si radosti“... Nejde sice o prudký jed, ale jed vždycky jedem zůstane, i když bude užíván v malých dávkách. A když to všechno víme, nastává pak obvykle tvrdý duchovní boj o to, neuhnout ani o krok z cesty spásy. A právě tehdy si snad i říkáme: „Nebylo by lépe nemít svobodu? Bůh má přece dost moci, aby to vyřešil za nás.“ Ano, má. A kupodivu, On už to za nás vyřešil: podal nejvyšší důkaz své lásky k nám a obětoval za naše hříchy a pro vítězství nad smrtí svého

jediného Syna. Jeho láska k nám je však tak nezměrně veliká a neskonale něžná, že z nás nechce činit otroky. Naopak chce, abychom zakoušeli lidskými slovy nepostižitelnou sladkost svobodného aktu lásky vůči Němu, z níž vychází i krása našich dobrých skutků, pěkných slov, vznešených a přirozeně „čistých“ výtvorů... A co víc: Bůh nám dává základ našeho svobodného rozhodování, aby bylo šťastné – Desatero, Ježíšovu nauku a příklad jeho pozemského života v lidském těle. A nadto ještě Ducha Svatého, jenž nás učí Boží moudrosti, tak nezbytné pro správné rozlišování dobrého a zlého. Kde je tedy chyba? Na straně Boží nikoliv...

Jak tedy povstat z nebezpečné situace, do níž se čas od času dostáváme, nebo dokonce v ní i permanentně žijeme, a jež nás směřuje k věčnému neštěstí? Stačí jediné a na tom trvat: obnovme ve své duši bázeň Boží. Nikoliv otrockou bázeň strachu, ale láskyplnou bázeň ze vznešené velikosti Toho, který vše může, a přesto položil za nás v Ježíši oběť nejvyšší, a který nám dává nejen svobodnou vůli, ale i dokonalý návod – světci ověřený – v této svobodě svatě žít. Trojjediný Bůh je vždy věrný a spolehlivý, je jen na nás, zda jsme ochotni to naplno přijmout. Prosme Pannu Marii, aby nás to naučila a pomáhala nám v tom.

Daniel Dehner

Doprovod' Ježíše na jeho pouť do Otcova domu. *Jak velice touží být v tom, co je jeho Otce!* Již jako dítě překvapil své rodiče, když dal neobvyklým způsobem najevo, jak velice si cení Božího chrámu. *Všichni tehdy žasli nad moudrostí jeho odpovědi.*⁽¹⁾

Nyní opět míří s učedníky do chrámu a touží po něm tak velice, že *pospíchá před nimi*⁽²⁾. Ale čeká ho zde nemilé překvapení: s bolestí se dívá na to, jak se z domu jeho Otce stalo nedůstojné tržiště. Co se mu tu nejvíce nelíbí? Že se zde přestalo myslet na Boha a jeho slávu. Pro tyto lidi se Hospodin i jeho chrám mění na výhodnou příležitost k osobnímu prospěchu. Nevede je do chrámu zbožnost, ale chamtivost, která je tím hanebnější a odsouzenější, že nepoškozuje jen příchozí, ale především uráží čest a slávu samotného Boha. Všechny ty ziskuchtivé znesvěcovatele chrámu už ani nenapadne, že by na jejich podnikání mohlo být něco špatného. To, co se tu děje, už nikomu nevádí, dokonce v tom každý našel nějakou svoji výhodu. Jak to, že ani představení, kteří mají v prvé řadě dbát na důstojnost chrámu, nemají námítky proti nedůstojnému způsobu obchodování v nádvoří Hospodinova příbytku?

Ježíš však vůbec nebere v úvahu, že se zneužívání chrámu stalo již docela samozřejmou praxí. Uspané svědomí není omluvou pro porušování Božího zákona. Naopak, čím více se zlořád zabydlel a zakořenil, tím více je zapotřebí, aby byl rázně vymýcen. Nediv se proto, když Ježíš na obranu Otcova domu vystupuje s veškerou svou božskou autoritou. Pohleď, jak jej *stravuje jeho horlivost*. Ačkoliv se postavil sám proti celému zástupu, nikdo se mu neodvažuje odporovat. Všichni prchají před bičem spravedlnosti, až zůstanou na nádvoří jen zpřevrácené stoly. Jsou situace, kdy laskavé vysvětlování už nevystačí a je na místě rázný zásah. Nezdolámácněl i u tebe a v tvém okolí nežádoucí zlozvyk, který vyžaduje, abys s ním skoncoval se stejnou rozhodností?

Ale jsou tu oči, které všechno sledují se značnou nelibostí. Velekněží a starší se cítí dotčeni. Soudí, že Nazaretský zasahuje do jejich kompetence. Co si to dovoluje? „*Jakým znamením se prokážeš, že to můžeš činit?*“

Židé si přejí zázrak. Ale k čemu jim to bude? Jejich problém je v tom, že kdyko-

Moudrost Všemohoucího

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Stravuje mě horlivost pro tvůj dům.

liv jsou svědky zázraku, neuvěří. Kdyby uvěřili, museli by nejen připustit, aby vyčistil chrámové nádvoří. Museli by se také sklonit před jeho božstvím, a to je právě to, co odmítají. Proto nechtějí přičíst Ježíšovy zázraky jeho božské moci, nýbrž spojení s Belzebubem⁽³⁾. Co řeknou tito znalci Písma o Ježíši, až jim předloží hmatatelný důkaz svého božství a *ve třech dnech postaví svůj chrám?* Vzpomenou si, že *ten podvodník ještě za živa prohlásil: „Po třech dnech vstanu z mrtvých.“*⁽⁴⁾

Ježíšovo znamení je znamení Kříže. Až je jejich zatvrzelost dožene k tomu, že se jim podaří *zbořit jeho chrám*, potupit ho a zabít, otevrou mu tak cestu k jeho největšímu oslavení. Každý pokus zbavit se Boha otevírá novou příležitost k jeho oslavě. Nic naplat, že se to nelíbí ani židům, ani pohanům: *židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost*. Jedni si nadmíru zakládají na svém postavení a druzí na své myslitelské výlučnosti. Ani jedněm ani druhým nevyhovuje takové náboženství, které hovoří o cestě pokory a utrpení. Jsou výrazným příkladem pošetilých, kteří ve skutečnosti uctívají jen sami sebe a nejsou ochotni přiznat, že Boží moudrost je *moudřejší a silnější než lidé*. Chtěli by si vybrat Boha jako šat, aby si ho upravili k vlastní podobě a oslavě, a v bláhové samolibosti se domnívají, že si našli nejvhodnější způsob bohopocty.

Neocítl ses také v bludném kruhu takového naruby obráceného náboženství, které není službou Bohu, ale jen si Bohem posluhuje? Pros pokorně Pána, který *vidí, co je v člověku: Chraň svého služebníka před opovážlivostí, nedopusť, aby mi vládl. Zbav mě vin, které jsou mi skryty.*⁽⁵⁾

Boha si nemůžeme vybírat podle svého vkusu, ani ho posuzovat podle své domnělé moudrosti, neboť je jen *jeden jediný a žádný jiný*. Na co chceš spoléhat, ne-li právě na Něho? *Zničím moudrost moudrých a zavrhnou chytrost chytrých.*⁽⁶⁾

Je jen jedna cesta, jak najít Boha: je to cesta poslušných, *kteří jsou povoláni*

Liturgická čtení

1. čtení (kratší text) –

Ex 20,1–3.7–8.12–17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Ctí svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22–25

(Bratři!) Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale proto, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13–25

Byly blízko židovské Velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si

Dokončení na str. 9

a kteří se neptají své zchtralosti, ale Boha samotného, co od nás žádá spravedlnost a lásku dobrotivého Otce, který je tak velkodušný, že *oznámil své slovo a svá přikázání Izraeli. Tak nejednal se žádným národem.*⁽⁷⁾ *Hospodinův zákon je dokonalý: nezkušnému dává moudrost.*⁽⁸⁾ Nepřemýšlej, zda ti vyhovuje, ale o tom, co je třeba udělat, abys ho zachoval a oslavoval tak nejmoudřejšího Stvořitele, který je ti Otcem.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Lk 2,47; ⁽²⁾ srov. Mk 10,32; ⁽³⁾ srov. Lk 11,15;

⁽⁴⁾ Mt 27,63; ⁽⁵⁾ Ž 19,14.13; ⁽⁶⁾ Iz 29,14;

⁽⁷⁾ Ž 147,19–20; ⁽⁸⁾ Ž 19,8

Blahoslavený Josef Eulalio Valdés

Byl druhým Kubáncem vynesným na oltář. Tento „Apoštol milosrdenství“, jak mu lidé říkali, obětoval svůj život nemocným, jimž 54 let neúnavně sloužil, a tak se stal hodným nebe.

Blahoslavený Josef Eulalio Valdés se narodil 12. února 1820 v Havaně. Kým byli jeho rodiče, není známo, ježto se prakticky vzápětí po svém narození ocitl na prahu havanského sirotčince sv. Josefa, kde byl též 15. března pokřtěn.

Prostředí, ve kterém byl vychováván, projevovalo svůj vliv velmi brzy, protože už jako malý chlapec se začal sám od sebe starat o nemocné kamarády. Když se potom v roce 1835 prohnala kubánskou metropolí epidemie cholery, nemohl Josef chybět v řadách těch, kteří pečovali o nemocné.

Někdy v té době v sobě odkryl povolání a vstoupil do hospitálského řádu sv. Jana z Boha v Camagüey. Mladík pečující s láskou o choré a neduživé snad nemohl být osloven žádným jiným řádem než tímto společenstvím laických bratří zasvěcených službě nemocným. Právě péče o ně, služba trpícím a zdravotně strádajícím, je pro milosrdné bratry, jak se příslušníkům hospitálského řádu také říká, čtvrtým charismatem. Třemi základními jsou čistota, chudoba a poslušnost. V Camagüey pak Josef strávil zbylých 54 let svého života, vyplněného příkladnou službou druhým a trpělivým snášením křížů, které jej na životní cestě potkaly. Za celých těch 54 let neopustil prostory nemocnice – vyjma jedné jediné noci, kdy k tomu byl donucen.

„Tělem k duši“ zní heslo milosrdných bratří. Bratr Josef si je vetkl do srdce a denně se neúnavně přibližoval k duším svých nemocných ubožáků. Když mu bylo 25 let, jmenovali jej představení hlavním ošetřovatelem nemocnice, kde se obětavou službou vyznačovali všichni bratři. Josef mezi nimi patrně přesto vynikal. A když mu bylo o 11 let více, stal se řádovým představeným. V tomto poslání musel čelit četným atakům ze strany španělských liberálů. Kuba totiž v té době byla španělskou kolonií, plnou nezávislost na Španělsku získala až v roce 1902.

Neprátele církve ve vládních kruzích pokračovali v krocích svých souputníků po celé Evropě, zakázali na ostrově čin-

nost řeholních řádů a zkonfiskovali církevní majetek. V roce 1876 pak zemřel poslední žijící milosrdný bratr na Kubě a Josef tak zůstal jediným představitelem hospitálského řádu v zemi.

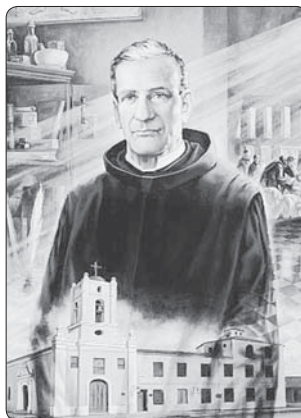
Nic z těchto egyptských, zde tedy kubánských ran jej však nemohlo odvést od jeho poslání a nadále obětavě sloužil nebožákům zmitajícím se v horečkách, přispíval k jejich uzdravení anebo je doprovázel na jejich poslední cestě. Nedělal přitom rozdílu a ochotně přispěchal na pomoc každému, a to i v době války o nezávislost, kterou Kubánci zahájili v roce 1868 – pomáhal zraněným obou válčících stran. Nikterak nedbal na výhrůžky představitelů vlády, kteří vydali zákaz ošetřovat vojáky nepřátelské armády. Vydobyl si tím respekt napříč oběma tábory, nikdo jej nepodezíral z kolaborace, všem bylo jasné,

že mu jde skutečně o bližního svého, nikoli o potřebu podporovat tu či onu stranu. Mohl proto načas přijmout roli prostředníka mezi civilním obyvatelstvem a vojenskými orgány.

To, že mu jde jen a pouze o jeho bližní, se projevovalo i tehdy, když mu místní arcibiskup navrhl, aby uvažoval o cestě svátostného kněžství. Josef to odmítl s odůvodněním, že se jednak necítí hodent stát se knězem Kristovým, jednak že se cítí být povolán výlučně k nemocným a chudým, jim že má věnovat všechny svůj čas, všechny své síly.

Zejména se staral o otroky (otroctví bylo na pozdějším „Ostrově svobody“ zrušeno až v roce 1886) a tělem přicházel k duším i tělům těchto lidí, kteří trpěli nejvíce. Samozřejmě jim, pokud k tomu měl prostředky, vypomáhal i materiálně, ale učil je třeba i číst a psát. Byli to přece jeho bratři a sestry, jak říkával. Proto neváhal a ošetřoval je také v době další epidemie cholery a neštovic, přičemž se sám nikdy nenakazil.

Jeho život žitý v chudobě, plný obětavé lásky, pokory, skromnosti, byl úžasným svědectvím pro široké okolí. Prováděl tak svým způsobem tichý apoštolát, přičemž se přirozeně nevyhýbal ani tomu „hlasitému“, a kde jen mohl, hlásal Kristovu radostnou zvěst. Věrohodnost jeho slovům dodávaly jeho skutky a přímo hmatatelné křesťanské ctnosti. Blahoslavený Josef disponoval i darem řešit různé problémy, zejména ty v mezilidských vztazích, především pak v rodinách. Proto jej lidé vy-

hledávali, „Otec chudých“ vždy dokázal svým slovem a radou pomoci. To byl jakýsi bonus k jeho samaritánské službě, v níž byl sice samoukem, přesto se mu podařilo uzdravit nesčetné množství nemocných.

Do svých 69 let dokázal takto „El padre Olallo“, jak mu místní říkali, sloužit všem, kdo to potřebovali. Celou třetinu z toho

v osamělosti... Činil tak až do 7. března 1889, kdy své bratry a sestry opustil, aby se za ně mohl přimlouvat u Boha v nebi. Snad celé město se s ním přišlo při pohřbu rozloučit.

Josefův hrob v Camagüey se stal takřka okamžitě cílem tisíců poutníků, kteří jednak chtěli uctít „Apoštola milosrdenství“, jednak mu chtěli poděkovat za dobrodění, která pro ně vykonal. V roce 1990 byl zahájen beatifikační proces tohoto velkého kubánského samaritána, který byl doveden do úspěšného konce poté, co byl uznán zázrak uzdravení na jeho přimluvu – jednalo se o tříletou dívku jménem Daniela Cabrera Ramos právě z Camagüey, která se nacházela v terminálním stadiu rakoviny.

Papež Benedikt XVI. v roce 2008 uznal, že Josef Eulalio Valdés splňuje všechny podmínky pro prohlášení za blahoslaveného, což veřejně na základě Benediktova pověření vyhlásil 29. listopadu v Camagüey kardinál José Sarai-va Martins.

Ani oko nevidělo... (17)

Hlava XVII.

O SLÁVĚ MUČEDNÍKŮ

Nyní budeme uvažovat o slávě ohromných zástupů nebešťanů, kteří obklopují trůn Pána Ježíše a Panny Marie. Uvádím výrok Apokalypsy: „Potom jsem uviděl zástup veliký, jehož spočítat nikdo nemohl, ze všech národů a pokolení a kmenů i jazyků, oni stojí před trůnem a před Beránkem oděni v roucha bílá a mají palmy v rukou svých.“ (Zj 7,9) Tento slavný zástup představuje všechny svaté. Mohli bychom je rozdělit na osm tříd: *mučedníky, církevní učitele, vyznavače, panny, řeholní osoby, kajičníky, duše zbožné, duše méně dokonalé a pokřtěné děti*. V této hlavě budeme uvažovat o slávě mučedníků.

Pohledme na to krásné vojsko, na slavné a udatné bojovníky Ježíše Krista, kteří zemřeli pro Něho a jako On v nejkřutějších mukách. Jim vpravdě náleží „koruna spravedlnosti“. Zobrazují se s palmami v rukou na znamení vítězství nad světem. Jejich vroucí spojení s Bohem, oslňující jas jejich zjevu a velká pocta jim vzdávaná svědčí o tom, že tito bojovníci za víru sloužili Bohu na zemi jako praví hrdinové. Vždyť Mu dokázali věrnost a lásku tím, že položili pro Něho svůj život. Dát život pro Boha je vždy nejdokonalším skutkem, neboť „větší lásky nemá nikdo nad tu, aby kdo položil život svůj za své přátele“ (Jan 15,13). Proto se má za to, že mučedníci jako celek zasluhují v nebi největší pocty.

Krásná slova Ducha Svatého, týkající se všech spravedlivých, vztahují se zvláště na mučedníky: „Duše spravedlivých jsou v ruce Boží a mučidlo (smrti) nedotkne se jich. Zdálo se nemoudrým, že je veta po nich, za neštěstí měli odchod jejich, a že se od nás odebrali, za kázu; ale oni v pokoji jsou. Neboť i když podle mínění lidí trpěli muka, všechna důvěra jejich tkvěla v nesmrtelnosti; maličko trestání byvše dojdou hojného blaha, ježto Bůh zkoušel je a shledal, že jsou hodni. Jako zlato v ohni vyzkoušel je a jako celopalnou obět je přijal; přijde pak doba, kdy dojdou povšimnutí.“ (Mdr 3,1-7)

Jak vznešená a krásná společnost je to! Jako zahradu zdobí nejvíc květy, tak

ozdobou nebe je zářící nach vojů mučednických. Zde je sv. Jan Křtitel, nebojácny předchůdce Páně. Je tu i slavný sv. Štěpán, jenž první po nanebevstoupení Páně položil život pro Krista. Jsou tu *svatí apoštolové*, neohrožení bojovníci Kristovi, kteří šli před veleradu radující se, že byli uznáni za hodny trpět pro jméno Ježíšovo. Předpověď božského Mistra se na nich potvrdila: „Ale mějte se na pozoru před lidmi; neboť budou vás vydávat soudům a bičovat

Každý mučedník je oděn svou vlastní skvělostí, jejíž velikost se řídí silou jeho lásky k Bohu a množstvím utrpení, jež snášel pro Něho...

vás budou ve svých synagogách; i před vladaře a krále budete voděni na svědectví jim a pohanům.“ (Mt 10,17-18) „Ano, přichází hodina, že každý, kdo vás zabije, bude se domnívat, že tím Bohu slouží.“ (Jan 16,2)

Ale přes všechnu nenávist a pronásledování zasévali sémě slova Božího do lidských srdcí a zavlažovali je vlastní krví. Nyní se těší ze zvláštní slávy v nebi, protože kromě slávy mučedníků požívají také slávy přislíbené apoštolům od samého božského Mistra: „Vpravdě pravím, že vy, kteří jste mne následovali, při znovuzrození, kdy Syn člověka zasedne na slavné stoličky své, sedět budete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáct pokolení izraelských.“ (Mt 19,28)

Je tu také mnoho papežů, biskupů a kněží, hodných nástupců svatých apoštolů, kteří tak jako oni radostně položili život za lásku k Ježíši Kristu. Je tu i nesčetné množství svatých misionářů, kteří jako apoštolové šli všem národům kázat evangelium. I oni „byli voděni před vladaře a krále“ a zpečetili svou víru krví. Jsou tu i *svaté panny*, jež raději volily smrt, i nejhroznější, než by byly poskvrnily svou duši anebo než by byly pojaly jiného ženicha než Ježíše, jemuž se zasvětily. Milost Boží proměnila bázlivé a zdrženlivé panny v neohrožené hrdinky, schopné s nadlidskou odvahou a stálostí vytrpět i smrt. Jsou tu i *manželové i manželky, otcové a matky*, kteří milovali Boha víc než

své děti. Jsou zde i *malé děti*, které uváděly v údiv bezcitné tyrany podivuhodnou trpělivostí a hrdinstvím i při nejrafinovanějších ukrutnostech. Jsou tam i *ctihodní starci a stařeny*, kteří přes vysoké stáří a přes svou slabost vystupovali na popraviště pevným krokem a podstupovali smrt s neohroženou stálostí. Všichni tito jako sv. Pavel *bojovali dobrý boj* a všichni bez výhrady přijali „korunu spravedlnosti“ z rukou spravedlivého Soudce. Všichni se těší z veliké odměny, kterou Ježíš Kristus slíbil svým udatným následovníkům, když řekl: „Blahoslavení, kteří protivensví trpí pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské. Blahoslavení jste, když pro mne budou vás tupit a pronásledovat a mluvit všechno zlé proti vám lhouce; radujte se a veselte se, neboť odplata vaše hojná je v nebesích.“ (Mt 5,10-12)

Ale ještě je třeba si povšimnout, že ačkoliv všichni jsou mučedníci, nemají všichni týž stupeň slávy v nebi. Všichni jsou hvězdami, ale *hvězda od hvězdy se liší leskem*. Každý mučedník je oděn svou vlastní skvělostí, jejíž velikost se řídí silou jeho lásky k Bohu a množstvím utrpení, jež snášel pro Něho. Někteří byli prostě usmrceni bez předchozího mučení, kdežto jiní byli vězněni, mrskáni a pak usmrceni, jiní byli mučeni celé dny, týdny a i měsíce nejhroznějšími mukami. Jiní zase došli mučednictví bez všelikých ctností, někteří byli i hříchem obtíženi a nepokřtěni, ale přijali křest krve, který je očistil a získal jim vysoké pocty v nebi. Ovšem požívají slávy mnohem nižší než ti, kteří jako například sv. Jan Křtitel, sv. Petr, sv. Pavel, sv. Ondřej a mnoho jiných, došli k mučednictví obtěžkáni zásluhami života, vyplněného konáním hrdinských ctností.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: *Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis.*

(Redakčně upraveno)

O svátostech (5)

SVÁTOST POKÁNÍ - SVATÁ ZPOVĚĎ

Tato svátost bývá též nazývána svátostí Božího milosrdenství a je to svátost, kterou se pokřtěnému odpouštějí hříchy. Člověk, jenž se dopustil hříchu, se dostal do rozporu s Bohem i sám se sebou, protože opustil cestu k věčnému cíli. Je vnitřně rozerván a trýzní ho svědomí, takže nemůže být zcela šťasten.⁽¹⁾

O ustanovení svátosti Kristem se dočteme např. v evangeliu sv. Jana: „Večer téhož dne, prvního v týdnu, byli tam, kde dleli učedníci, dveře ze strachu před Židy zavřeny a Ježíš přišel, stanul uprostřed a řekne jim: »Pokoj vám!« Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci uviděli Pána, zaradovali se. Řekl jim tedy opět: »Pokoj vám! Jako mne poslal Otec, tak i já posílám vás.« Po těch slovech na ně dechl a říká jim: »Přijměte Ducha Svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu budou odpuštěny; komu je zadržíte, tomu budou zadrženy.«“ (Jan 20,19–23) Stalo se tak večer v den po zmrtvýchvstání. Takže můžeme s nadávkou říci, že tato svátost byla svým způsobem Ježíšovým velikonočním darem.

V dobách prvních křesťanů existovalo v církvi jen veřejné vyznání hříchů a veřejné pokání pro zvláště velké hříšníky. Ti, kteří se po svém křtu dopustili například vraždy, cizoložství, modloslužby, dodržovali několik let přísnou kázeň, než dosáhli smíření. Například známe z historie jako akt pokání poutě do Svaté země. Teprve iroskotští misionáři (tedy zhruba od 7. století) zavádějí zpověď soukromou, která se ale rozšiřuje i na hříchy lehké. Tuto praxi pak převzala celá římská církev.

Moc odpouštět hříchy tedy přešla od apoštolů na platně vysvěcené biskupy a kněze.⁽²⁾ Podle učení katolické církve se při zpovědi odpouštějí hříchy, tresty věčné a část trestů časných; ten, kdo ztratil milost posvěcující, ji opět získává, kdo ji měl, rozmnožuje ji a získává mnoho dalších milostí k životu.⁽³⁾ Povinností každého katolíka je přijmout svátost pokání minimálně jednou za rok a v případě nebezpečí smrti. Nicméně pro hlubší duchovní život se doporučuje zpovídat se častěji. Častější svatá zpověď posiluje

duši k dobrému, oslabuje zlé náklonnosti, činí svědomí citlivějším a posiluje je v boji proti hříchům. Svátost pokání je nevyhnutelně nutným prostředkem spásy pro katolického křesťana, který těžce zhřešil a může se vyzpovídat.⁽⁴⁾ K časté zpovědi (1x za měsíc) nám například pomáhá pobožnost prvních pátků nebo prvních sobot (viz poselství Panny Marie ve Fatimě).

Svátost pokání se skládá z těchto částí: *zpytování svědomí, lítost, opravdové předsevzetí, zpověď a dostiučinění.*⁽⁵⁾

Zpytování svědomí znamená, že si postupně vybavíme všechny hříchy, kterých jsme se dopustili od poslední platné zpovědi. Pro zpytování svědomí je dobré vybrat si klidné místo a použít některou z modliteb určených pro přípravu před zpovědi (např. v Kancionálu). Zpytování svědomí je velmi důležité: kdo by chtěl zamřknout při svaté zpovědi některý těžký hřích, zpovídá se neplatně, dopouští se dalšího těžkého hříchu – svatokrádeže. Proto je výbornou pomůckou provádět zpytování svědomí každý večer před spaním. O to lehčeji se to bude dařit před svatou zpovědi.

Bez *lítosti* není odpuštění. Je třeba si uvědomit, že lítost působí duševní bolest, pokud je projevena upřímně a zbožně a s vědomým odmítnutím hříchů. Proto nestačí projevít lítost přirozenou, tedy takovou, při které člověk nemyslí na Boha, ale stydí se za hříchy jen ze strachu, z hanby před druhými, ze strachu z nemoci nebo jiné újmy (např. dopadený zločinec lituje svých činů, protože byl do-

paden; notorický pijan lituje, protože si zničil zdraví apod.) – nedojde k odpuštění hříchů, protože lituje jen kvůli sobě. Lítost musí být nadpřirozená, tedy musí opravdu mrzet, že člověk neuposlechl Boha. A i tehdy se hovoří ještě o lítosti dokonalé a nedokonalé. Lítost nedokonalou má ten, koho sice mrzí, že hřešil proti Bohu, ale lituje toho ze strachu před spravedlivými věčnými tresty. Při této lítosti se hříchy odpustí až při svaté zpovědi. Takovou lítost měli například obyvatelé Ninive, kteří uposlechl Jonášovo varování a činili pokání. (Jon 3,1–10) Napak dokonalou lítost má ten, kdo lituje svých hříchů z lásky k Bohu. Ta má obrovské účinky – hříchy se díky ní odpouštějí okamžitě, nicméně dopustil-li se někdo těžkého hříchu, je povinen jej vyznat ve svaté zpovědi.⁽⁶⁾ O takovou lítost můžeme Boha prosit v modlitbě. K dokonalé lítosti nám pomáhají zbožná účast na mši svaté a svátostiny, či nás k ní může přivést rozjímání nad Božími dobrodiními. Bůh je milující Otec, který nás zahrnuje mnoha dary, ale člověk se stále chová, jako by toho nebylo, a odvrací se od Něj a uráží Jej. Jen pomysleme, jaké utrpení musel Spasitel za nás vytrpět.

Opravdové předsevzetí je spojeno bezprostředně s lítostí. Co znamená? Je to pevné rozhodnutí člověka vyvarovat se (alespoň těžkého) hříchu a každé příležitosti k němu.⁽⁷⁾ Nebo způsobil-li někomu druhému škodu, pak tuto škodu nahradit. Nebo vyvarovat se nepřátelství či hněvu vůči druhému člověku atd. Předsevzetí ale není jen pouhé přání nebo touha! Neznačená to, říci si „kež bych byl lepší“, nebo „jak rád bych toho zanechal, kdyby...“. Předsevzetí je pevné rozhodnutí vůle: „Zanechám toho, ať to stojí cokoliv, udělám to!“ Vůbec nevadí, že má člověk obavu, že to nedokáže, že pochybí. Hlavní je rozhodnutí, že napnu všechny síly a také tak učiním.

Nyní následuje vlastní *zpověď*. Znamená to, že knězi řekneme všechny těžké hříchy, kterých jsme se dopustili. Nestací jen říci: „Zhřešil jsem“ nebo „mám plno těžkých hříchů“. Člověk se musí ze svých hříchů vyznávat konkrétně, včetně počtu⁽⁸⁾ a musí uvádět i přitěžující okolnosti⁽⁹⁾. Že se člověk stydí, patří k očištění a zasazuje se úder lidské pyšce. Však Ježíš zná nejtajnější zákoutí duše, proto ví

o každé špině v našich srdcích a rozhodně se nesmíme nechat svést k tomu, že bychom přestali ke zpovědi přistupovat, jak se to často v dnešní době (hlavně v západních zemích) děje. Stejně tak si nemůžeme myslet, že by námi pak kněz pohrdal. I on zná lidské slabosti (jak u sebe, tak u druhých) a naopak je třeba ocenit, že kajicník svá provinění odvážně vyznává.

Výše jsme se zmínili o tom, že kdo by z vlastní viny zamlčel ve svaté zpovědi těžký hřích, dopouští se svatokrádeže. Pokud tohoto svého jednání lituje, musí se neprodleně ze zamlčeného hříchu vyzpovídat. Při tom musí uvést, v kolika zpovědích ten hřích zamlčel, kolikrát byl v tom stavu u svatého přijímání či přijal jiné svátosti, a znovu se vyzpovídat ze všech těžkých hříchů, kterých se dopustil od poslední platné zpovědi (tedy zpovědi předtím, ve které zamlčel těžký hřích). Pokud se stane, že kajicník zapomene (ne však vlastní vinou či vědomě) vyznat některý těžký hřích, je zpověď platná a věřící může přistoupit ke svatému přijímání. Pokud si na něj při příští zpovědi vzpomene, může se z něj vyzpovídat. Pokud ne, nic se neděje.

Z lehkých hříchů se zpovídat nemusíme, neboť je Bůh odpouští i mimo zpověď – vždy, když vzbudíme dokonalou lítost, když vzbudíme nedokonalou lítost a přijmeme svaté přijímání či pomazání nemocných. Ovšem zpovídat se i z lehkých hříchů je velmi užitečné, protože to činí naši duši a svědomí citlivější ke spáchání jakéhokoli hříchu, a kromě toho i ony Boha urážejí. Pokud si nejsme vědomi těžkého hříchu, je zpověď platná, pokud se vyzpovídáme alespoň z jednoho lehkého hříchu.

Někdy není hranice mezi lehkým a těžkým hříchem úplně jasná. Jistěže krádež je hřích těžký, ale pokud člověk ukradne velmi málo např. z důvodu hladovění či ohrožení života, již o těžký hřích jít nemusí. Podobné je to i se sebevraždou, kdy k ní mohou člověka dohnat okolnosti, které zcela potlačí svobodnou vůli a člověk není schopen se svobodně rozhodovat a jednat. Stejně tak, pokud jedná v dobré víře a neví, že se svým činem dopouští těžkého hříchu (dle přísloví „nevědomost hříchu nečiní“, ale pozor, zneužití tohoto stavu vědomě opět do těžkého hříchu uvrhuje).

Při vyznání hříchů se tyto nemají zveličovat a ani přikrášlovat z přehnané nebo falešné pokory, ale ani bagatelizovat. Kajicník má mluvit sice tiše, ale tak, aby mu zpovědník rozuměl, neboť kdo by schválně mluvil nezřetelně, aby mu nebyly hříchy rozumět, jedná, jako by hříchy zamlčel.

Dostiučinění znamená, že vykonáme nám uložené pokání. To musíme vykonat přesně tak, jak nám bylo knězem ve zpovědi uloženo, a to neprodleně. Obvykle kněz ukládá modlitby. Úkolem pokání je odčinit a napravit těžké hříchy modlitbou a dobrými skutky, alespoň částečně. Tedy je nám odpuštěna vina a za náš hřích se již nemůžeme dostat do pekla, nicméně tresty zůstávají, takže se docela dobře můžeme dostat do očiště. Duchovní otcové mnohdy radí, aby si člověk k uloženému pokání sám něco přidal, např. další modlitby, dobré skutky atd., protože je lepší pykat za své hříchy zde na zemi než potom v očistci. Kdo by z nedbalosti uložené pokání nevykonal, byla jeho zpověď platná, ale dopouští se nového hříchu, který musí při další zpovědi vyznat. Kdyby však byl již během zpovědi rozhodnut, že uložené pokání nevykoná, byla zpověď neplatná a člověk se dopouští svatokrádeže.

Pamatujme též na to, že kněz je vázán zpovědním tajemstvím. Za žádných okolností nesmí hovořit o hříchu, o kterém ví pouze ze zpovědi. Je to nejprísrnější tajemství, které na světě existuje a kněz musí k jeho zachování podstoupit i smrt nebo věznění. Kdyby kněz prozradil něco ze zpovědního tajemství, dopouští se nejen těžkého hříchu, ale je automaticky exkomunikován. Exkomunikaci z něj může sejmut pouze papež.

Zatím jsme se v posledních odstavcích zabývali převážně materií této svátosti a tou je hřích samotný, jež kajicník ve zpovědi vyznává. Formou jsou pak slova rozhřešení. Ta v latinském obřadu zní: „*Ego te absolvo a peccatis tuis in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*“ (Dávám ti rozhřešení z tvých hříchů ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.) Po reformě po II. vatikánském koncilu se v češtině používá následující modlitba: „*Bůh, Otce veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět a na odpuštění hříchů dal svého Svatého Ducha; ať ti skrze tuto službu církve odpustí hříchy*

a naplní tě pokojem. Uděluji ti rozhřešení ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

Po tom všem, co jsme si o zpovědi napsali, musíme s radostí zvolat, jak nádherná svátost to je. I kdyby někdo spáchal nejtěžší a nejodpornější hříchy a zločiny, za které by si zasloužil být navěky uvržen do nejtemnější hlubiny pekla, potřebuje pouze s lítostí vyznat své hříchy Kristovu zástupci a v jediném okamžiku je všechno z něho snato silou Kristovy Krve.⁽¹⁰⁾ Z kajícího hříšníka se stává spravedlivý.

(Pokračování)

Poznámky:

- (1) Mnoho duševních nemocí může mít svůj původ v nevyznaném těžkém hříchu. Lidé se bojí vyznat hříchy knězi, ale psychiatrovi či psychologovi se svěřují. Ti jim však mohou pomoci jen částečně, rozhřešení a odpuštění může dát jen Bůh skrze kněze.
- (2) Ke zpovědi můžeme jít ke kterémukoli knězi, přesto se doporučuje vybrat si jednoho, ke kterému budeme chodit pravidelně. Zná nás a může nám pak více pomoci, je-li to třeba. Těž my sami se nebojme zeptat na duchovní věci spíše toho, koho známe.
- (3) Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 158–159.
- (4) *Tamtéž*, čl. 161.
- (5) *Nový Katechismus katolické církve (KKC)* mluví už jen o lítosti, vyznání hříchů a zadoostiučinění. (Srov. KKC, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1451–1460).
- (6) Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 161.
- (7) Vyvarování se blízké příležitosti k hříchu je často věřícími podceňováno. A přitom tvoří velký podíl mezi důvody, proč člověk hřeší. V podstatě to znamená, že se máme vyvarovat kontaktu s osobou, společností či místem a vůbec vším, co nás přivádí do nebezpečí zhřešit (příklady by se našlo jistě mnoho: rockový nebo jiný koncert, kde je Bůh urážen; být o samotě s osobou, o které dopředu víme, že by mohlo dojít k hříšnému kontaktu, např. po stránce sexuální; zůstávání v partě lidí, která nevede ctnostný život atd.). Ze stejného důvodu nemůže kněz udělit rozhřešení lékaři pracujícím na potratové klinice, či prostitutce, nebo páru, který žije nesezdaně apod., pokud nejsou skutečně rozhodnutí s touto činností přestat. A kdyby přesto kněz rozhřešení udělil, bude neplatné.
- (8) Při zpovědi se má udávat přesný počet těžkých hříchů, tedy např. jen jednou, jedenkrát (dvakrát, třikrát) za týden (měsíc, rok) atd.
- (9) Jinak se posuzuje, okradl-li někdo bohatého nebo nemajetného, smilnil-li člověk nezadaný nebo žijící v manželství atd.
- (10) Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 58.

Konec iluzí o Evropské unii

Evropa skomírající únavou a na hony vzdálená svým původním ideálům. Evropa, která prozřela z iluzí. Zploštělý a zmítaný kontinent, obývaný tekutou a bezbarvou společností bez vůně a zápachu, která se uzpůsobila jedinému, uniformnímu myšlení. Tento veskrze nelítostný obraz našeho světadílu podává devátá zpráva o stavu sociální nauky katolické církve ve světě, kterou v Římě představilo *Observatorium sociální nauky církve kardinála Van Thuána*, působící v severoitalském Terstu (*Europa: la fine delle illusioni; Cantagalli, Siena 2018*).

„Možná se zdá podivinské, že celou zprávu věnujeme jedinému z pěti kontinentů, avšak co otřásá Evropou, zajímá celý svět,“ píše předseda Observatoria, terstský arcibiskup Giampaolo Crepaldi v předmluvě k dvousetstránkovému svazku a dodává: „*Nebojíme se vyslovit nepohodlnou pravdu, že projekt společné Evropy prochází vážnou krizí. Pouze radikální přehodnocení metod a zejména obsahu – za notného přispění Boží prozřetelnosti – bude moci zvратить situaci, která je pro všechny nebezpečná.*“

Ačkoli pojem „krize“ v posledních letech podléhá inflaci, podle autorů zprávy, na které se podílelo několik mezinárodních výzkumných středisek (Madrid, Vratislav, Peru, Argentina, Ekvádor a římské Centrum studií Rosaria Livatina), nejlépe vystihuje současnou evropskou nevolnost, a to také ze sémantického hlediska. *Krisis* totiž popisuje moment oddělující dva různé způsoby bytí. Jestliže se křesťanství v evropských počátcích neomezilo jenom na utváření kultury, nýbrž vybudovalo její civilizaci, a kříž byl už od středověku evropským pojivem, jeho poz-

dějším úmyslným zanedbáním vznikl dušný, vykořeněný a skomírající Západ, který je sám sobě přízrakem.

Zpráva vyjmenovává četné důvody nynější evropské krize a vrací se přitom na práh dějin Evropské unie. Podle autorů selhaly principy křesťanského humanismu oněch politiků, kteří zahájili společné směřování Evropy po hrůzách druhé světové války, a naopak převládl *Manifest z Ventotene* italských komunistických exulantů Spinelliho, Rossiho a Colorniho. Po Brexitu, v srpnu předloňského roku (22. 8. 2016), se politici Hollande, Merkelová a Renzi vydali na tento italský ostrov, aby potvrdili důležitost zmíněného Manifestu pro Evropskou unii, navzdory tomu, že se v něm hovoří o „revolučním a socialistickém evropském projektu řízeném avantgardní politickou skupinou“, zastupující „dosud nepřipravené národy“. V základech Evropy tak stojí jakobínský ideál elity, která dobře zná dobro svého lidu, byť se někdy jeví jako protilidová, a která ke své vládě nepotřebuje lidový mandát, protože sama ztělesňuje „nejhlubší požadavky společnosti“.

Neudivuje proto, že Evropská unie na sebe vzala podobu centralistického a absolutistického státu, ve kterém největší část moci uchopili funkcionáři a lobbisté. Evropský parlament nevydává zákony ani je nemůže předkládat, při zasedáních Rady Evropské unie má každý představitel z 27 členských států (brzy jich bude 30) k dispozici dvouminutové vystoupení a veškerá vláda se soustředí do rukou Evropské komise, jejíž členové ovšem nejsou voleni. Přilnutí k novému socialistickému Manifestu, „dítěti osvícenství, elitářství, absolutní laickosti a horizontálnosti“

tak vysvětluje, proč se z obzorů Evropské unie vytratilo náboženství, zejména katolické. Stefano Fontana, ředitel *Observatoria sociální nauky církve*, připomíná odmítnutí evropských institucí na žádost Jana Pavla II. o poukázání na křesťanské kořeny v Evropské ústavě, na který polský papež rozhodně naléhal.

Tato výzva zůstala nevyslyšena a Evropu ovládla laická ideologie. Konkrétním příkladem, uvádějí autoři zprávy, může být projekt *Erasmus*, ve studii definovaný jako „*forma masové převýchovy mladých lidí s cílem odcizit je mládežnickým kulturám a zapojit do vymělkované, abstraktní a tendenčně liberální evropské kultury*“. Evropské soudy se staly obětí vyhraněného právního pozitivismu a bezvýhradně vzaly za svou kauzu „nových práv“. Invaze evropských institucí v oblasti etických témat a rodinné politiky, které by měly spadat do kompetence členských států, je na denním pořádku. Vyšlo najevo, že korporace evropských funkcionářů se doplňuje kooptací, čímž uniká jakékoli politické či lidové kontrole. Systematicky se prosazuje relativistická a laická kultura a plánovitě se vypuzuje náboženství z veřejného prostoru, přičemž se nahrazuje náboženským indiferentismem či převážně francouzskou vizí laickosti. Lidová a národní identita tím trpí a obává se, že bude odstředěna v evropském univerzalizmu, který je zdánlivě neutrální, avšak ve skutečnosti technokraticky i eticky protřelý a navíc nábožensky relativistický.

Zpráva Observatoria navrhuje jako východisko odlehčenou institucionální formu Evropské unie, hlubší uvědomění vlastní identity a větší respekt k tomu, co evropské dějiny stvořily na svém území a ve svých společnostech. Jak při prezentaci svazku zdůraznil kardinál Angelo Bagnasco, předseda Rady evropských biskupských konferencí, „*zodpovědní představitelé Evropské unie a politici by měli věnovat pozornost odstředivým tendencím. Bylo by krátkozraké je povýšeně a nadutě přehlížet,*“ varoval janovský arcibiskup a vyzval k „*analýze jejich motivací a hledání vhodných řešení*“.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 15. 2. 2018

24 hodin pro Pána

Svatý otec František vyhlásil v roce 2014 prostřednictvím Papežské rady pro novou evangelizaci projekt *24 hodin pro Pána*, tedy čtyřiařicetihodinový prostor pro svátost smíření spojený s eucharistickou adorací. Je to vždy pátek a sobota před čtvrtou nedělí post-

ní, což letos připadá na **9. a 10. března**. Využijme této mimořádné příležitosti, ať už k vlastnímu duchovnímu oživení, anebo k povzbuzení smířit se s Bohem či prohloubit vztah k Němu těch, kdo to v našem okolí potřebují.

Redakce

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

udělal z provazů důmky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčy, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet

let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Bohoslužba slova... - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

a přivádí k Nejsvětější svátosti. Pronášení Kréda tedy umožňuje, že liturgické shromáždění opětovně „vznává velká tajemství víry, dříve než je začne slavit v Eucharistii“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 67). Symbol víry poutá Eucharistii ke křtu, přijatému „ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého“, a připomíná, že svátosti lze pochopit ve světle víry církve.

Odpověď na vírou přijaté Boží slovo se poté vyjadřuje ve společné prosbě, nazývané *přímlový* nebo *modlitba věřících*, která zahrnuje potřeby církve i světa (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 69–71; *Úvod k mešnímu lekcionáři*, 30–31). Otcové II. vatikánského koncilu chtěli zejména o nedělích a svátcích obnovit tuto modlitbu, následující po evangeliu a kázání, aby se tak „s účastí lidu konaly prosby za svatou církev, za ty, kdo vládnou, za ty, které tísní různé těžkosti, za všechny lidi a za spásu celého světa“ (srov. *Sacrosanctum Concilium*, 53; 1 Tim 2,1–2). Pod vedením kněze, který prosebnou modlitbu uvozuje a uzavírá, tak „lid vykonává úkol svého křestního kněžství tím, že prosí Boha za spásu všech lidí“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 69). Po jednotlivých přímlových, předčítaných jáhnem nebo lektorem, se shromáždění připojuje k jeho hlasu prosbou: „Prosíme tě, vyslyš nás.“

Nakonec si připomeňme, co nám řekl Pán Ježíš: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to.“ (Jan 15,7) My tomu ale nevěříme, protože máme slabou víru. Kdybychom však měli víru jako hořčičné zrno, říká Ježíš, dostali bychom všechno. „Můžete prosit, oč chcete, a dostanete to.“ V onu chvíli modlitby věřících po vyznání víry nastává čas, abychom Pána prosili o to nejzá-

sadnější za celou mši svatou, za to, co potřebujeme a chceme. „Dostanete to“ – tím či oním způsobem, ale „dostanete“. „Všechno je možné tomu, kdo věří,“ řekl Pán. Jak reagoval onen muž, na kterého se Pán s tímto slovem obrátil? „Věřím! Pomoz mé slabé víře.“ Můžeme vyslovit totéž: „Pane, věřím, ale pomoz mé slabé víře“ a v tomto duchu se také máme modlit. K nebi nicméně nikdy nevzlétnou nároky vycházející ze světské logiky, a také zůstanou nevyslyšeny sebevztážené prosby (srov. Jak 4,2–3). Přímlový, kvůli kterým se věřící lid zve k modlitbě, mají dát hlas konkrétním potřebám církevního společenství i světa a vyhnout se konvenčním, krátkozrakým formulacím. Modlitba věřících, která uzavírá bohoslužbu slova, nás vyzývá, abychom si osvojili pohled Boha, který se ujímá všech svých dětí.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán

VZPOMÍNKOVÁ BOHOSLUŽBA

K VÝROČÍ ÚMRTÍ KARDINÁLA MILOSLAVA VLKA

17. března 2018 v 18 hodin,
Praha, katedrála sv. Víta

Kardinál Dominik Duka srdečně zve každého, aby 17. března zavítal do svatovítské katedrály a zavzpomínal na kardinála Miloslava Vlka. Mši svatou oslavuje kardinál Braz de Aviz z Brazílie.

Setkáte se se zástupci hořického hospice či Cesty 121. Poslankyně Michaela Šojdřová pak bude mít připraveno unikátní CD z *Koncertu pro kardinála*, který se natáčel vloni v Karlíně. A protože měl kardinál Vlk v posledních týdnech života nejraději borůvky a nechával si je nosit do Karlína, na jeho počest bude po skončení bohoslužby rozlíván horký borůvkový nápoj, který připravuje vyhlášená gastronomická škola Adolpha Kolpinga.

Věříme, že přítomné zahřeje na těle i na duši.

RŮŽENEC NA BRITSKÝCH OSTROVECH

Po Polsku a Irsku plánuje modlitbu růžence podél hranic také Velká Británie. Padesát let od zavedení zákona o interrupcích ve Spojeném království se budou věřící této země modlit o pomoc v boji proti ohrožením víry a lidské důstojnosti. Akce byla naplánována na 29. dubna 2018. Podobně jako u předchozích akcí organizátoři plánují otevření internetové stránky s interaktivní mapou modlitebních míst. Na svátek sv. Josefa, 19. března, pak začne čtyřicetidenní duchovní příprava, která vyvrcholí 27. dubna, v den, kdy potratový zákon vešel před půlstoletím v platnost.

Zdroj: www.radiovaticana.cz

Co děláte s darem svobody?

„Človče, ty jsi »od Boha«, Otce a Stvořitele. »Skrze Boha«, Syna, tvého Vykupitele. »V Bohu«, posvěcujícím Duchu, který v tobě bydlí a tebe vnitřně povzbuzuje.“⁽¹⁾

Dar svobody, který vytváří naši velikost, nám nebyl dán Pánem k našemu pohodlí. Příliš mnoho lidí si myslí, že svobodu mohou užívat podle libosti, a zaměňují ji s nezávislostí těch, kteří se chtějí zříci každé autority. Svoboda v křesťanském smyslu neznamená osvobození od věčných příkázání. Naopak svoboda nám ukládá nejvyšší a nejpodstatnější zodpovědnost: zvolení si své spásy. Vzhledem k tomuto požadavku není nic významnějšího, vždyť jediný cíl našeho krátkého pobytu na zemi se dá shrnout do tří slov: zachránit svoji duši.

„K čemu tedy bude člověku, získá-li celý svět, když zmaří vlastní život?“ (Mt 16,26)

Ale kdo nad tím opravdu přemýšlí v dnešní materialistické společnosti? Kdo o tom ví a cítí se být zavázán tímto příkazem věčnosti? Kdo využívá času, aby se učil překonávat svoje ego a miloval stále opravdověji Boha a ostatní lidi?

Každý bude v hodině smrti zodpovědný za svůj duchovní stav. „Co jsi udělal s hřívnami, které jsem ti svěřil?“ zeptá se nás Pán. „Uložil jsi je tak, aby přinesly užitek? Nebo jsi je zahrabal? Nebo ještě hůře, dal jsi je snad do služeb zlého? Tvoje duše patří mně: Staral ses o tento drahocenný poklad, abys jej mohl vrátit čistý, vyleštěný a krásně zářící?“

Často zapomínáme, že jsme sami kováři svého věčného štěstí, věčného osudu, že naše skutky a naše myšlenky okamžik za okamžikem tkají šaty, ve kterých se objevíme před soudem. Nic není bezvýznamné. Vždyť naše rozhodnutí přispívají v dějinách spásy k dobrému nebo ke zlému. Proto jsou pečlivě zaznamenávány našimi anděly strážnými, kteří jejich soupis budou předkládat před nebeský soud.

Lhostejnost vůči opravdovému smyslu života bude hlavní pastí, kterou satan nastavuje lidem, kteří se nechávají pohltnout záležitostmi světa. On nedá pokoj, dokud neuhasi vědomí této životně důležité povinnosti nesčetnými manipulacemi, které zakořeněním do ateistického racionalismu budou stále lehčí. Protože je módou snažit se o osobní sebeuskutečnění

v tomto životě a čistě lidskými cestami, bude pravda o této situaci jako „vyhnancům na cestě k nebi“ postupně nahrazována podvodnými obrazy knížete lži. Lidé žijí, aby profitovali z přítomnosti, namísto aby se připravovali na nadpřirozený život. Kulturní tlak je natolik silný, že jenom pevná, stálou modlitbou srdcem a svatostmi vyživovaná víra nám umožní udržet směr v tomto oceánu falešných učení, která hlásají jenom to, co nás od Boha vzdaluje.

„Kdo mě ze svého života vyloučí, směruje sám do záhuby,“ říká Ježíš Esultanze, „protože ode mne odloučený člověk už neexistuje, neexistuje ve svém lidství. (...) Bez této životně důležité, stvořitelské, vykoupené, posvěcující podpory nemůže člověk žít a směřuje do záhuby.“⁽²⁾

„Neboť jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5) Dokonce praktikující katolíci se dají odloučit, když následují pokušení nezávislosti a přistoupí na hru nepřitele duší, aby všechno sami určovali a rozhodovali. To není udivující, vždyť přesně toto byl prvotní hřích!

„Co to je dědičný hřích? »Bůh není a ty, človče, se musíš sám snažit, jak přežít«, to je největší lež, kterou satan od počátku proti mně vyslovil.“⁽³⁾

Někdo věří v Boha, ale jenom pokud on nezasáhne do tohoto „práva“ na sebeurčení, což se zdá být základní vymožeností této moderní doby. Je věcí cti neposlouchat Pána, ale prosazovat se jako osoba, jež se osvobodila od křesťanských principů, které se považují za překonané. Vždyť člověk se cítí být schopen sám se určovat, protože si myslí, že dospěl na vrchol civilizace. Modernímu smýšlení upsaní historikové se snaží minulá stáletí a tím svatou katolickou církev pokud možno co nejvíce očernit. Pro žáky, jimž se přednáší jenom tento životní názor, je středověk symbolem nepřátelství k osvícenosti a poslušnost vůči Desateru příkázání je v ponižujícím smyslu slova také středověká. Člověk 21. století odhodil konečně tyto „směšné nauky“. On se jimi už neřídí a trní se svou technologickou a vědeckou povýšeností vysoko nad těmi, kteří ho předcházeli.

„Lidská práva“, která nám jsou od Francouzské revoluce ukládána, jsou fi-

losofické a politicko-právní pojmy. Vznikla v republice, která je sama o sobě světská a která podporuje nevíru, nejsou už žádnou náboženskou základnou. Panna Maria říká o takovém státu Marii Martel de Tilly: „Republika padne, je to satanova říše!“⁽⁴⁾

Tak byl dar svobody uměle oddělen od jeho nebeského původu a mění se v nebezpečnou zbraň. Její špatné používání může stát mnoho lidí věčný život.

„Jeden hodnostář mu položil tuto otázku: »Dobrý mistře, co bych měl dělat, abych dostal za dědictví věčný život?« Ježíš mu řekl: »...Znáš příkázání...«“ (Lk 18,18-20)

Od té doby, co se vytratila bázeň Boží, pochybuje se o jeho slovu a rity a svatosti se berou na lehkou váhu. Vydávají se nespravedlivé zákony, vznikající život se zabíjí, zavádí se eutanazie, zanedbávají se vlastní rodiče, vlastní děti se nevychovávali, rozhoduje se podle vlastní hlavy bez ohledu na Pána, jehož chrámem jsme, a příroda se zneužívá až k excesům atd. Celkově je Boží vůle posmívána bez toho, aby se někdo staral o následky. Člověk, který se odvrátil od nebe, nemá už chytrost a ani poznání, protože se jeho duše uzavřela Duchu Svatému, který daruje moudrost.

„A bezpečím pro tvůj život bude tato moudrost a poznání jsou bohatství, jež zachraňuje, bázeň z Hospodina, to je jeho poklad.“ (Iz 33,6)

Jestliže svoboda nevychází z Kristovy nauky, vede nutně k ospravedlnění všeho, co svádí na scesti.

„Potlačujte vaši pýchu, odložte tato vysoká mínění o sobě a pomyslete, že před Pánem jste čisté nic. (...) Zanechte této tak povyšující svěhlavosti a dívejte se na ni jako na čistý přelud.“⁽⁵⁾

Co dělají svatí? Jak praktikují tento závažný dar svobody?

Stupeň vaší svatosti závisí na přesném vztahu k vaší schopnosti upustit od vlastní vůle, která je od dědičného hříchu narušená a oslabená slabostí lidské povahy. Proto začněte svoji cestu k nebi předáním svojí svobody do rukou Toho, který duše vede dokonale. Jenom Bůh nám ukládá, co máme dělat, abychom dosáhli nejvyššího cíle, protože ani náš pohled ani náš

Církev uznala sedmdesátý zázrak v Lurdech

Biskup diecéze Beauvais, Mons. Jacques Benoit-Gonin, 11. února 2018 vyhlásil oficiální uznání sedmdesátého lurdeského zázraku, který vedl k uzdravení františkánské řeholnice Bernadette Moriau. Dnes devětatasedmdesátiletá sestra z kongregace františkánek oblátek Nejsvětějšího Srdce Ježíšova trpěla od konce šedesátých let postižením míchy (syndromem caudae equinae), které jí od roku 1987 znemožňovalo chůzi. Uzdravila se před deseti lety (11. 7. 2008), avšak zázrak byl vyhlášen až při 160. výročí lurdeských mariánských zjevení. Ve videonahrávce, kterou zveřejnila diecéze Beauvais, sestra Bernadette vypráví o svém zázračném uzdravení:

„V únoru 2008 mě ošetřující lékař pozval na diecézní pouť do Lurd, kam jsem se od začátku nemoci nikdy nevypravila. V jeskyni jsem zakusila tajemnou přítomnost Panny Marie a malé Bernadetty. V žádném případě jsem nikdy nežádala uzdravení, prosila jsem jen za obrácení srdce a sílu, abych dokázala pokračovat v nemoci.“ Po návratu do řeholního společenství v Besles nastalo uzdravení. Francouzská řeholnice pokračuje: *„Jedenáctého července jsme adorovaly ve společenství s lurdeskou svatyní. V srdci jsem opětovně prožila silný moment žehnání nemocných Nejsvětější svátostí a pocítila jsem skutečnou Ježíšovu přítomnost. Na konci adorace jsem vnímala pocit tělesného teplo a bylo mi dobře...“*

Biskup Benoit-Gonin v tiskovém prohlášení diecéze dodává: *„Sestra Bernadette Moriau 11. února 2008 odpoledne strávila určitý čas v adoraci, prožívané ve společenství s Lurdami, a připomenula si právě vykonanou pouť. Když se vrátila do svého pokoje, cítila nutkání zbavit se veškeré protetiky, korzetu a berlí, a také vypnula neurostimulátor. Ihned mohla zcela autonomně a bez cizí pomoci chodit. Zavolala své spolusestry, které dosvědčily mimořádnou změnu.“* Poté, co ošetřující

lékař francouzské řeholnice konstatoval uzdravení, postoupil případ Mezinárodní lékařské kanceláři v Lurdech, kterou vede jeho italský kolega Alessandro De Franciscis. Odborná komise posuzovala uzdravení sestry Bernadette v listopadu 2016 a s výjimkou jednoho hlasu uznala „jeho nevysvětlitelnost za použití dosavadních vědeckých znalostí“. Závěrečné slovo pak patřilo diecéznímu biskupovi.

Dodejme, že od roku 1858, kdy se Matka Boží zjevila Bernadetě Soubirousově, došlo v Lurdech k nejméně 30 000 údajně nevysvětlitelných uzdravení. Zmíněný předseda místního lékařského výboru, dr. Alessandro De Franciscis, uvedl pro list *Avvenire* (11. 2. 2018), že pouze za minulý rok zaznamenal více než třicetkrát takovýchto potenciálně zajímavých případů. Vzápětí však dodává, že církev se navzdory časté aroganci vědecké metodiky a triumfujícímu agnosticismu scientistického přístupu moudře podřizuje úsudku lékařů a vědy. Přesto však Lurdy zůstávají místem, kde církev uzdravuje. A to především srdce mnoha lidí, kteří jsou v kontaktu s nemocnými, uzavírá italský lékař.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 12. 2. 2018

duch nepoznají správnou cestu. Existuje mnoho nástrah, všude nás klame vnější zdání a zachvacují nás pokušení. V každém okamžiku jsme v nebezpečí, že se rozhodneme pro nepravé hodnoty, protože je „široká cesta, která vede k záhubě, a mnozí se na ni vydávají; ale těsná je brána a úzká je cesta, jež vede k životu, a je málo těch, kdo ji nacházejí.“ (Mt 7,13–14)

A proto je jenom jeden Vůdce, který nás může provést džunglí tohoto světa k naší věčné blaženosti.

„Vy jste moji přátelé, činíte-li to, co vám přikazuji.“ (Jan 15,14)

Obětováním svého života, svých dnů a přítomného okamžiku dychtí svatí, opravdoví přátelé Kristovi, po vroucí důvěrnosti s Bohem jako po svém nejdražším pokladu. Touží bolestně po dokonalém sjednocení svého srdce a svého ducha. Postupné sjednocování s vůlí Boží je nejbezpečnější cestou, jak říká Ježíš Luise Piccarretě: Svatí se nespokojí s jednoduchou poslušností vůči Boží vůli, „oni žijí v Boží vůli (...), která je zcela svatá, zcela čistá, zcela mírná“. Boží vůle je tedy jejich vůlí, protože celá jejich bytost je spojena s Pánem. Protože je „osvobozena ode všeho lidského, od svého smýšlení, od svých vášní a svých sklonů“, přestávají být otroky svých hříchů a dosahují podivuhodné lehkosti čistých duší: bez zátěže své vlastní vůle a své vzpoury nemohou upadnout do konfliktu s Boží vůlí v opravdovém míru, který Kristus slíbil!

„Žít v mojí vůli znamená v něm a s ním vládnout. Moji vůli konat znamená poslouchat mě. Kdo činí moji vůli, považuje ji za vůli Boží, ne za svoji vůli.“⁽⁶⁾

Pak přinášejí naplnění silou Boží skutky světa, jakož i divy, které nás uvádějí v úžas a povzbuzují naše ustrašené duše, které se jen neochotně odevzdávají dobremu Otci.

„Kdo věří ve mne, bude sám také konat skutky, které konám já; a dokonce ještě větší vykoná.“ (Jan 14,12)

Odevzdanost vlastní vůle neodebírá svatému nic, spíše ho uvádí do plnosti, vždyť Bůh volá lidi ke zbožštění: „Jeho bytí bude povýšeno, zdokonaleno, nikoliv zrušeno.“⁽⁷⁾

Maxim Vyznavač učí, že Bůh nás stvořil, abychom „měli účast na božské existenci“⁽⁸⁾. Od věčnosti je naše zbožštění dokonce „cílem našeho stvoření“⁽⁹⁾.

Proto nás nutí satan k sebezbožštění uctíváním vlastního ega – to je přesně protiklad toho, co nám nabízí Pán. Kde my uhýbáme, tam svatí věnují neomezeně svoji svobodu jenom Bohu. Tak si jsou jisti, že nepodlehnu omylu. Spoléhají se zcela a úplně na Krista a Marii, poslouchají vnuknutí svého anděla strážného a dělají ze své svobody odrazový můstek do nebe.

„Působení milosti má vztah k víře příjemce a k jeho snaze tuto víru konkrétně proměnit... Tak je každý správcem své vlastní milosti.“⁽¹⁰⁾

Z Maria heute 11/2017 přeložil -mp-

Poznámky:

- (1) Gabrielle BOSSIS, *On a já*, 27. května 1945.
- (2) ESULTANZA: *Le Chemin des Fiancés*, 14. 7. 2016. (K dostání jenom ve francouzštině.)
- (3) *Tamtěž*.
- (4) Proroctví Svaté Panny o konci časů v Tilly v Normandii. Okolo roku 1900.
- (5) L.P.N.R. profesor teologie: „Řeholník nebo řeholnice na duchovním cvičení přemýšlejí o svých povinnostech“. Lyon 1701.
- (6) Ježíš k Luise Piccarretě, italské mystičce, 18. 9. 1924.
- (7) Svatý Maxim Vyznavač (580–662).
- (8) *Tamtěž*.
- (9) *Tamtěž*.
- (10) *Tamtěž*.

Vysvětlování je úkolem rodičů

Možná pomoc v boji proti všudypřítomné pornografii

Pornografie se stala masovým konzumním zbožím, je dostupná každému přes internet a smartphone, už také dětem. Jak se máme sami chránit? A co když jsem sám nakažený? Otiskujeme překlad rozhovoru s Philem Pöschlem, který pracoval ve výzkumu pro Clinical Research Associate, je manažerem kvality a předsedou spolku „Safersurding“. Pro německý časopis VISION 2000 kladl otázky Christof Gaspari.

Existují nějaké jasné představy, jak velmi je rozšířen konzum pornografie?

Phil Pöschl: My jsme malý spolek z Brunn am Gebirge a měli jsme v posledních deseti letech více než 8,5 milionů kliků na webových stránkách při 1,8 milionech návštěvníků. Narazili jsme zřejmě na téma, které je pro mnoho lidí významné. My sami jsme se museli ptát a byli jsme velmi překvapeni, když jsme poznali, že asi každý druhý muž řekl, že v posledním roce vědomě konzumoval pornografii. K mému překvapení to řeklo také 20 procent žen. To se týká především dospívající generace děvčat. Přitom mluvíme o číslech z církevních kruhů!

Nepochopitelné...

Phil Pöschl: Doprovázím i kněze, kteří bojují s tímto problémem. Také kněží a řeholníci mají dnes internet a smartphony. Pokud je člověk zklamaný, vyčerpaný, zbavený odvahy, může vzniknout přání, udělat si něco „dobrého“... A pak si dopřeje pohled na tuto falešnou lásku...

Jak se odehrává vstup do pornografie?

Phil Pöschl: Podle našich dotazníků se uskutečňuje vstup v průměru okolo dvanácti let – děvčata a chlapci ve stejném stáří. Existují případy, v nichž se první kontakt uskutečnil ve třech letech.

Ve třech letech!?

Phil Pöschl: Jsme často zváni do základních škol, protože tam existuje pornokonzum – a to tvrdé porno. Konzumují to osmi- a devítiletí. Teď mluvíme o zcela normální základní škole. Spolky rodičů nebo učitelů nás zvou, protože mají tento problém ve škole. Žáci si to vzali s sebou na svých mobilech. Děti uviděly ty obrazy a byly rozrušené. „Co s tím máme dělat?“ ptají se nás. Vrátime se k tomu tříletému: Jeden případ za posledních 18 měsíců.

Tam rodiče klidně dítě pokoušeli tabletem, na kterém běželo porno. Nejmladší „závislák“ na pornografii, kterého jsem poznal, měl šest let. Nemohl se od toho odtrhnout. Neuměl ani číst ani psát, věděl však, jak se k pornografickému materiálu dostat.

Tedy epidemie...

Phil Pöschl: Ano, ale nejenom v Rakousku. Mezitím jsme dostali z celého světa pozvání, abychom mluvili o tématu v německy mluvících zemích, především v katolickém i jiném věřícím prostředí...

Jak jste se dostal k tomuto tématu?

Phil Pöschl: V osmi letech jsem se setkal s pornografií. V kontejneru na papír jsem našel pornografický časopis, zhrozil

Phil Pöschl

jsem se a zastyděl. Na druhé straně jsem byl fascinován, otevřel se mi nový svět – a tak jsem ve dvanácti letech do toho nastoupil: přes televizi, počítač... Ve čtrnácti letech jsem se pornografií zabýval, až mo-

je snoubenka mi jednou řekla, že v tom nic tak úžasného nevidí. Když jsem uviděl její slzy, byl jsem zraněný. Ve všech těchto letech jsem si však přál, abych se z této závislosti dostal. Hledali jsme potom pomoc, mluvili s jinými lidmi a zabývali se tímto tématem. Jak jsem řekl, moje žena byla tímto zraněna – oba jsme dostali pomoc. Do našeho života přišlo světlo! A jak víme z Pisma svatého, světlo zahání tmu. O několik roků později nám Bůh vnukl myšlenku, že bychom my, moje žena a já, mohli udělat seminář na toto téma, a zorganizovali jsme jej. Na tento seminář přišlo 250 lidí! V prvním roce byly potom tři, v příštím už 20 přednášek... Dosud jsme mluvili před 42 000 lidmi, máme 6 zaměstnanců, 35 dobrovolných spolupracovníků, katolických i mimocírkevních. Já sám jsem předsedou spolku, ale angažovaný jenom mimo běžné zaměstnání...

Jak je možné chránit děti a mládež před tím, aby neupadly do této mizérie?

Phil Pöschl: Dá se opravdu něco dělat – je důležité to vědět. Rodiče jsou často zoufalí, myslí si, že se nedá dělat nic, že i když ne doma, dívají se děti u sousedů, ve škole... Především: začněme doma. Tam všechno zajistíme. Počítač, domácí přístroje vybavte chytrým softwarem, který může pornografii blokovat. Pak dojde také na smartphony, laptopy...

Jak se dostaneme k takovým pomůckám?

Phil Pöschl: Radíme, abyste se podívali na www.safersurding.org na internetu. Tam se můžete informovat. Tam najdete odpovídající software, ale také zprávy od rodičů, jak to probíhalo u jejich dětí, co se všechno dá dělat.

Je to řešení?

Phil Pöschl: Jenom zčásti. Velmi důležité je s dětmi mluvit o sexualitě – vředycky úměrně ke stáří, citlivě, začít brzy...

Co znamená brzy?

Phil Pöschl: Začíná to už při přebalování plenek, nazývat věci správným jménem, nepřehánět, na otázky dětí normálně odpovídat. Když budou ve třech letech chtít vědět, odkud přicházejí děti, nevyprávět báchorky o čápech, ale říci, jak to

je, bez detailů, děti většinou samy převedou řeč jinam.

Tedy přiměřeně reagovat na otázky?

Phil Pöschl: Samozřejmě. Ale také aktivně oslovovat – a to poměrně brzy. Abych to byl já, kdo svému dítěti vše vysvětlí, a nikoliv pornografický průmysl. Křesťanští rodiče se musí postavit této výzvě. Ze strany politiky existují snahy odejmout rodičům toto právo, třeba ve škole. Mnoho rodičů má z toho radost – ale neprávem. Sexuální vysvětlení je věcí rodičů – a pak velké světelné roky nic... Co zažijí od organizací, které tam působí – jsem šokovaný, co se tam při vyučování o sexu odehrává. Učitelé nesmí být přítomni ve třídě, děti se stanou ostýchavými, nic neřikají...

Ale nazpět k otázce, jak se dají děti chránit: Mohu je tedy sám poučit, posílit, oslovit také na téma pornografie. Potom se vyskytnou příležitosti, třeba když uvidí na ulici skrovně oblečené ženy, a děti se zeptat, jak to pociťují. Důležité je rozlišovat sexualitu a pornografii. To první je skutečné a velmi pěkné, to druhé je virtuální, nepravé, hnusné a nemůže člověka naplnit. V mladistvém věku je možné pohovořit – aniž bychom zacházeli do detailů –, jak k tomu dochází v pornografické oblasti: ženy to obvykle nedělají dobrovolně, jsou skoro stále pod vlivem alkoholu a drog, že nenávidí muže, že mají strach z onemocnění... S člověkem zacházejí jako se zbožím – a právě toto je nedůstojné člověka. Vždyť člověk je tvor Boží. Jeden kněz řekl k tomuto tématu: „Člověk byl stvořen, aby byl milován, věci aby byly používány. V naší společnosti je tomu naopak: Milujeme věci, smartphony, hamburgery – a používáme lidi.“

Jak můžeme posílit děti, když se všude kolem nich dívají na porno?

Phil Pöschl: Je to obtížné, protože pornografický a hráčský průmysl mají agresivní reklamu. Přesto nemusíme rezignovat.

Tady je důležité, aby si dítě uvědomilo, jak je cenné. Zvláště děvčátům je to potřebné sdělit. Když se dívají na porno, je jejich reakce většinou taková: To je sexualita, to musím nechat přejít přes sebe! Musíme je posílit, umět říci ne! Je důležité mluvit o jejich kráse. Apel zvláště na otce, aby upozornili na jejich vnitřní důstojnost. V naší rodině chodíme vždycky na organizované víkendy otců se syny nebo matek s dcerami – kromě času, který s nimi strávíme jinak. Je to srdečný pobyt, který děti posiluje. A pak se musí o těchto tématech mluvit v rodině, bez trapností.

Je opravdu možné pomoci?

Phil Pöschl: S mládeží jsme pracovali především právě preventivně. Často mluvíme s mládeží na zábavách, které jsou na závěr workshopů. Pak se přihlašují ve většině skupin po 15 až 20 mladistvých, u nás 200. Na tom poznáváme, že se naše přednáška mládeže dotkla. Na začátku workshopu vládne většinou stísněnost – na konci velké ulehčení, úsměvy. Stále znovu prožíváme při setkáních, že nám někdo řekne: „Tenkrát před pěti nebo sedmi lety mi pomohlo, co jsem sly-

šel, teď jsem z toho venku...“ A oni objeví, že mají novou životní sílu, novou radost, protože poznali lásku. Především lásku k Bohu.

Jak se vychází ze závislosti na pornografii? Co se tu osvědčilo?

Phil Pöschl: Zkušenosti s tím máme po dobu 11 let. Nejdříve musí člověk poznat, že má problém. To nejdůležitější je, jít s tím na světlo! Úspěchy jsou tam, když muži a ženy jdou do odpovídající skupiny, do svépomocné skupiny. Protože přicházíme mnoho do styku s křesťany, je pro ně důležité poznat, že z této bídy se sami nedostanou. Pak je možné upozornit na to, aby se položili před Bohem na zem, a sami nevstali, že se musíme konečně vzdát toho, bojovat s myšlenkami o samotě. Člověk potřebuje pomoc, jiné lidi, především však Boha. A pak může On za tyto lidi bojovat.

Pro věřící může dojít k hlubokému setkání s Bohem, a to na emocionální úrovni. A to je pro mnohé nezvyklé. Začíná ho oslovovat utrpení. Má zkušenost se zacházením s tématem, které známe z Písma: Marie Magdalská, cizoložnice, žena u Jakubovy studny... A potom ve Starém zákoně: Abrahám, Lot, Noe, David... Bůh nenechává nikoho o samotě. Nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Mnoha lidem, kteří jsou aktivní v naší oblasti, pomohl právě tento názor: Je tu Někdo, kdo mě zná, kdo mě miluje, kdo by mi chtěl pomoci z mé nesnáze.

Co ještě pomůže?

Phil Pöschl: Zabudovat do smartphonu a počítače odpovídající software. Ale to je jenom berlička. Potom pěstovat přátelství, nechat prožít lásku. Žijeme na Západě ve velmi nemocné společnosti, kde jsme se odnaučili milovat. Proto je nutné nechat se naplnit Pánem, který je autorem lásky.

Může se stát snaha vymanit se z pornografie cestou k Bohu?

Phil Pöschl: Ano, prožíváme to. Konkrétně mám teď před očima feedback [odezvu] od čtyř lidí. Jeden z nich vstoupil nyní do biblického kroužku.

Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a obláti Panny Marie Neposkvrněné srdečně zvou na **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU „PŮST DNES?“ – v sobotu 17. března 2018 na Klokotech. Vede P. Günther Ecklbauer OMI, misionář milosrdenství.**

Program: 14.30 hod. promluva v Emauzích • 16.00–17.00 hod. svátost smíření (Emauzi a kostel)

• 16.30 hod. růženec v kostele • 17.00 hod. mše svatá (po jejím skončení posezení v Emauzích).

Kontakt: tel. 381 232 584 • e-mail: klokotyomi@volny.cz • www.klokoty.cz • www.oblati.cz.

Z VISION 2000 – 6/2017
přeložil -mp-

Pondělí 5. 3. 2018

6:05 Klapka s ... (61. díl): Oskarem Siebertem **7:05** Více než diaspora **7:25** Noemova pošta: Únor 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 **10:05** Missio magazin: Únor 2018 **11:10** Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **13:15** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 [P] **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (14. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:00** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? **16:25** V souvislostech (219. díl) **16:45** Naše peníze, jejich osud **17:40** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, a kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **18:00** Quasimodo – Kristův kovboj **18:30** Bible pro nejmenší: David v nebezpečí **18:35** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:40** Putování Modrou planetou: Kanada BC **19:15** Ars Vaticana (6. díl) **19:30** Terra Santa news (283. díl): 28. 2. 2018 **20:00** Svätý Jan Neumann **21:00** ARTBITR – Kulturní magazin (52. díl) [P] **21:10** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **23:30** Kulatý stůl: Rudá realita **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 6. 3. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Mezi pražci (65. díl): Únor 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Exit 316 (36. díl): Zlovyky **9:35** Noční univerzita: prof. PhDr. Vladimír Just, CSc. – Voskovec, Werich a politika **11:00** Muzikanti, hrajte **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bárto, 1. díl **13:00** Hovory z Rekovic: Johanna Hanikova **13:20** Ars Vaticana (6. díl) **13:35** V souvislostech (219. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 **15:15** Kulatý stůl: Rudá realita **16:50** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **17:15** Víra do kapsy: Proč se mám postit? **17:35** Léta letí k andělům (22. díl): Jaroslav Max Kašparů – psycholog a jáhen **18:00** Noeland (26. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Eliáš **18:35** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809 – 1865) **19:10** Můj Bůh a Walter: Ateismus **19:30** Zpravodajské Noeviny (937. díl): 6. 3. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazin (145. díl) [P] **21:20** Abraháмова cesta **21:30** Živě s Noe [L] **22:05** Post Scriptum **22:15** Výpravy do divočiny: Šelmy hledají domov **23:45** Terra Santa news (283. díl): 28. 2. 2018 **0:10** Dům ze skla? (18. díl): Daniel Kroupa **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 7. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (937. díl): 6. 3. 2018 **6:25** Bol som mimo: Peter Vician **7:30** Ars Vaticana (6. díl) **7:45** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V pohorách po horách (11. díl): Baníkov – Roháče **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Rok 2017 s papežem Františkem **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Zpravodajské Noeviny (937. díl): 6. 3. 2018 **13:15** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, a kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **13:35** Exit 316 (36. díl): Zlovyky **14:00** Živě s Noe [L] **15:05** Christafari: Slezská Lilie 2017 **16:30** Outdoor Films s Leopoldem Sulovským (3. díl): Na vrcholy velehor **18:05** Můj Bůh a Walter: Zjevení

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

a Bible I. **18:25** Bible pro nejmenší: Ester **18:30** Pan rektor **19:30** Terra Santa news (284. díl): 7. 3. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k andělům (15. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české-staroboleslavské a zemský patriotismus [P] **23:00** Generální audience Svätého otce **23:25** Music4mation **23:45** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (14. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:10** Má vlast: Přerov – Městský dům **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 8. 3. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Kanada BC **6:40** Léta letí k andělům (15. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců **7:00** Terra Santa news (284. díl): 7. 3. 2018 **7:25** Pro víta mundi (77. díl): Petr Chromčák **8:00** Před branami křesťanského království **8:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **9:55** Kulatý stůl: Rudá realita **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Má vlast: Přerov – Městský dům **13:40** Generální audience Svätého otce **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Muzikanti, hrajte **15:05** Řeckokatolický magazin (145. díl) **15:20** Život v modlitbě **16:00** Zpravodajské Noeviny (937. díl): 6. 3. 2018 **16:20** Stalingradská Madona **17:10** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **18:35** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:40** Bible pro nejmenší: Šadrak, Měšak a Abed-nego **18:50** Ars Vaticana (7. díl) **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (938. díl): 8. 3. 2018 [P] **20:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (136. díl) [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (938. díl): 8. 3. 2018 **0:30** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, a kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **0:45** V rukou Božích **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 9. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (938. díl): 8. 3. 2018 **6:30** Klapka s ... (45. díl): Lud'kem Štěplem **7:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (14. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **8:00** Noční univerzita: prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české-staroboleslavské a zemský patriotismus **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **10:00** Hrdinové víry (13. díl): Zdenka Schelingová **11:05** Smírčí kříž **11:30** Živě s Noe [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Svätá Františka Římská **13:35** Léta letí k andělům (15. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Chlapi na hoře **15:00** Křížová cesta rodin **15:25** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiec **16:00** Zpravodajské Noeviny (938. díl): 8. 3. 2018 **16:20** Lovci duší **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Ceferino Jiménez Malla – Cikán v nebi **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy

zázraky **18:35** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:40** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. **19:00** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **19:30** Slovanský Velehrad **20:00** Kulatý stůl: Křesťanské hodnoty [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 4. neděle postní **22:30** ARTBITR – Kulturní magazin (52. díl) **22:45** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bárto, 1. díl **23:30** Outdoor Films s Markem Hýžou (9. díl): Vodáctví a život beru s pokorou **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 10. 3. 2018

6:05 Terra Santa news (284. díl): 7. 3. 2018 **6:25** Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:30** Národní kámen **8:10** Salesiáni na Haiti **8:40** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **8:45** Noeland (26. díl) **9:15** Animované příběhy velikánů dějin: Abraham Lincoln (1809–1865) **9:50** Můj chrám: Lukáš Curylo, ředitel Charity ČR, a kostel sv. Mikuláše v Ostravě-Porubě **10:05** Můj Bůh a Walter: Zjevení a Bible I. **10:25** Noční univerzita: Milan Michalko – Tři zbraně ženy **11:15** Music4mation **11:35** Exit 316 (36. díl): Zlovyky **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Zpravodajské Noeviny (938. díl): 8. 3. 2018 **12:35** Pod lampou **14:40** Večeře u Slováků: 4. neděle postní **15:10** Za tajemstvím šumavských lesů **16:05** Malá kopa píta vác: MFF Myjava 2017 **17:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (15. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (134. díl): Babka a kozlík **18:30** Bible pro nejmenší: Ježíšovy zázraky **18:35** Hovory z Rekovic: Dalibor Norský [P] **18:50** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **19:30** V souvislostech (220. díl) [P] **20:00** Bůh v Krakově **21:40** V pohorách po horách (20. díl): Skalka – Hřebený – Brdy **22:00** Post Scriptum **22:10** Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 **22:55** Noční univerzita: MUDr. Maria Fridrichová – Sexuální výchova dětí v rodině, ve škole? **0:15** Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková – hudebnice **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 11. 3. 2018

6:05 Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (1. díl): Úvahy na prahu tisíciletí **6:30** Trinidad a Tobago: Všichni vy žijznívi, pojďte **7:25** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (136. díl) **8:50** Večeře u Slováků: 4. neděle postní **9:20** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Uzdravení slepce (Jan 9,1–41) **10:00** Mše svatá z kostela sv. Jakuba v Trnavě [L] **11:15** Ars Vaticana (7. díl) **11:30** Řeckokatolický magazin (145. díl) **11:45** ARTBITR – Kulturní magazin (52. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (220. díl) **12:45** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:30** Cesta k andělům (31. díl): Zuzana Lapčíková – hudebnice **14:25** Muzikanti, hrajte **15:00** Noční univerzita: prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Paladium země české-staroboleslavské a zemský patriotismus **16:00** Bůh v Krakově **17:35** Hovory z Rekovic: Dalibor Norský **17:55** Sedmihlásky (123. díl): Plače kočka celý deň [P] **18:00** Noeland (27. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Florence Nightingale (1820–1910) [P] **19:05** Music4mation **19:25** Exit 316 (37. díl): Stres **20:00** L. van Beethoven: 9. symfonie – Podzimní festival duchovní hudby 2016 **21:20** V souvislostech (220. díl) **21:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **22:00** Ars Vaticana (7. díl) **22:10** Buon giorno s Františkem **23:15** Quo Vadis – Útek z Iráku **23:45** Uganda, trpící perla Afriky **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 5. 3. o 13:30 hod.: V škole Ducha (Marián Gavenda: Svätosť vo svätej Cirkvi)

Záznam prednášky nakrútenej na duchovno-ozdravnom pobyte v Kúpeľoch Nimnica.

Utorok 6. 3. o 17:05 hod.: Peter medzi nami (O kresťanskej nádeji)

Katechézy pápežov.

Streda 7. 3. o 20:30 hod.: Fundamenty (Tretie prikázanie – svätých sviatočný deň)

Jana Zlatohlávková, o. Marek Krošlák a Mária Spišiaková sa zamýšľajú nad článkami Katechizmu katolíckej cirkvi.

Štvrtok 8. 3. o 16:30 hod.: Kulmenie (Pali Danko: Povolanie pápež)

Slovensko ako prvá krajina uviedla muzikál o svätom Jánovi Pavlovi II.! V novej časti relácie Kulmenie vám predstavíme pôvodný slovenský muzikál Daniela Heviera a Gaba Dušíka Povolanie pápeža, ktorý sa teší mimoriadnemu diváckemu záujmu v nitrianskom Divadle Andreja Bagara.

pež, ktorý sa teší mimoriadnemu diváckemu záujmu v nitrianskom Divadle Andreja Bagara.

Piatok 9. 3. o 16:55 hod.: Godzone magazín

Relácia pre generáciu, ktorej ide o Božie kráľovstvo.

Sobota 10. 3. o 20:30 hod.: Akim (film)

Akim, mladý moslim predurčený stať sa imámom, prechádza krízou náboženskej identity, keď pocíti dotyk Kristovej lásky... Musí čeliť hlbokému nesúhlasu a odmietnutiu od svojej rodiny, čo ho postaví dokonca proti bratovi. Akim sa rozhodne bojovať o ich prijatie skrze svedectvo viery a odpustenia. Film bol natočený podľa skutočnej udalosti.

Nedeľa 11. 3. o 21:00 hod.: Medzi nebom a zemou

Spolu s vydavateľom Jurajom Hegerom budeme rozoberať provokačnú otázku: »Sú knihy naozaj nenahraditeľné?« Moderuje Marián Gavenda.

ŠVÁBENICE U VÝŠKOVA – každou sobotu, nedeli a sviatky od 17. března do 1. července 2018 jsou otevřeny výstavy:

Vlastivědné muzeum – výstavní síň: „Venkovní křížové cesty v Čechách, na Moravě a ve Slezsku“ – uvidíte velké množství těchto umělecky cenných památek v naší zemi.

Muzejní galerie betlémů: Výstava 1560 betlémů vyrobených ze všech dostupných materiálů.

Kostelní muzeum: Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstalosti našeho kostela a fary. Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

BREVIÁŘ PRO LAIKY
3. – 10. BŘEZNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 3.		PO 5. 3.		ÚT 6. 3.		ST 7. 3.		ČT 8. 3.		PÁ 9. 3.		SO 10. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	352	393	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	352	393	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	353	394	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398	360	402
Nešpory:														
SO 3. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	351	391	354	395	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	351	392	354	396	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	351	392	355	396	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	349	390	353	394	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Neděle 4. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)
2. čt.: 1 Kor 1,22–25
Ev.: Jan 2,13–25

nebo čtení z cyklu A (pokud se na Bílou sobotu křtí):
1. čt.: Ex 17,3–7
Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte svá srdce!*)
2. čt.: Řim 5,1–2.5–8
Ev.: Jan 4,5–42

Pondělí 5. 3. – ferie

1.čt.: 2 Král 5,1–15a
Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)
Ev.: Lk 4,24–30

Úterý 6. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,25.34–43
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)
Ev.: Mt 18,21–35

Středa 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Dt 4,1.5–9
Ž 147,12–13.15–16.19–20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Jer 7,23–28
Ž 95(94),1–2.6–7.8–9
Odp.: 7c–8a (*Kéž byste dnes uposlechli jeho hlasu: „Nezatvrzujte svá srdce.“*)
Ev.: Lk 11,14–23

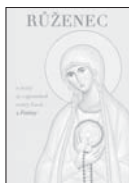
Pátek 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Oz 14,2–10
Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17
Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 12,28b–34

Sobota 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Oz 6,1–6
Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab
Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne oběť.*)
Ev.: Lk 18,9–14

MODLITBA RŮŽENCE

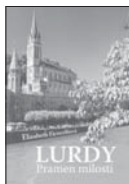

RŮŽENEC A TEXTY ZE VZPOMÍNEK SESTRY LUCIE Z FATIMY

Brožurka obsahuje slova sestry Lucie z Fatimy o modlitbě růžence, výběr z vyprávění sestry Lucie o zjeveních ve Fatimě, modlitbu růžence – jak se její modlit a krátké texty k meditaci k jednotlivým de-sátkům, loretánské litanie, závěrečnou modlitbu. Na konci brožurky je každodenní modlitba k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Trapistky • Brož., A6, křídový papír, 56 stran, 65 Kč

ZÁZRAKY VŠEDNÍHO DNE

LURDY • PRAMEN MILOSTI

Elizabeth Ficocelliová • Z angličtiny přeložil Gerik Císař • Odpovědná redaktorka Markéta Hejná • Předmluva fr. Benedict J. Groeschel, CFR

Kniha nabízí bližší seznámení s mariánským zjevením v Lurdech roku 1858, ale i s celým poutním místem v dnešní podobě. Čtenář se dočte o postupném rozkvětu Lurd jakožto poutního místa, ale i o zákulisí složitého provozu svatyně či o dobrovolnické péči o nemocné. Autorka prostudovala mnoho historických materiálů, hovořila s ředitelem lékařské komise posuzující mnohá uzdravení a rovněž s lidmi, jejichž uzdravení uznala katolická církev za zázračná. Setkala se s místním biskupem, s věhlasnými teology i s kněžími, kteří slouží poutníkům v lurdské svatyni. Jádrem jejího sdělení však zůstává duchovní význam Lurd, místa, které zve všechny své návštěvníky k obrácení, k radikální obnově vztahu s Bohem a s bližními.

Karmelitánské nakladatelství

Druhé, upravené vydání • Brož., 135x195 mm, 160 stran + 8 stran barevné obrazové přílohy, 249 Kč

JÁ, BŮH A FIDEL • KNĚZEM NA KOMUNISTICKÉ KUBĚ

Alberto Reyes Pías • Ze španělštiny přeložila Jana Svačinová • Redakce Dagmar Kopecká • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Temperamentní Alberto Reyes Pías vydává svědectví o své poněkud klikaté cestě ke kněžství. Vyrůstal na Kubě, v krásné věřící rodině, ale v nepříliš krásném režimu Fidela Castra. Přesto se dostal na medicínu, měl známost a otevírala se před ním slibná budoucnost... Vyprávění je svěží, místy až humorné, a přitom nepostrádá hloubku – mezi řádky osobního příběhu mnohokrát vysvitne vyzrálá duchovní moudrost.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 130x190 mm, 176 stran, 249 Kč

HISTORICKÝ ROMÁN

PLNÁ SLÁVY

Bruce Marshall • Z angličtiny přeložil Jan Čep • Odpovědná redaktorka Ludmila Martinková

Církev je plná slávy i přes hříšnost a nedokonalost lidí, kteří se k ní hlásí. Její slávou totiž je Bůh, který skrze ni promlouvá k světu. To je poselství historického románu B. Marshalla, který zachycuje dobu od roku 1908, první světovou válku a počátek druhé. Prostřednictvím hlavní postavy – poctivého a charakterního kněze Edmunda Smitha – nahlížíme do života jeho skotské farnosti se všemi radostmi a bolestmi. Otec Smith však ve všech náročných životních situacích obstojí.

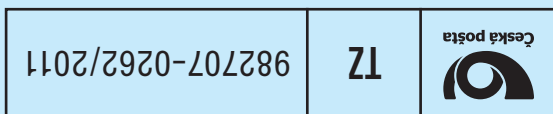
Karmelitánské nakladatelství

Páté vydání, v KNA druhé Brož., 132x190 mm, 256 stran, 299 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1